

Arrest

nr. 238 085 van 7 juli 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. KLAPWIJK
Berckmansstraat 83
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 januari 2020 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlagen 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. KLAPWIJK, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 21 september 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 24 maart 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze weigeringsbeslissingen werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd bij arrest nr. 199 837 van 19 februari 2018.

1.2. Op 28 mei 2018 dienen verzoekers een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 5 december 2018 beslist de commissaris-generaal tot de onontvankelijkheid van dit tweede verzoek.

Het beroep hiertegen gericht wordt door de Raad verworpen met arrest nr. 228 653 van 8 november 2019.

1.3. Op 9 januari 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten onder de vorm van twee bijlagen 13^{quinqies} voor beide verzoekers.

De eerste bestreden is genomen in hoofde van eerste verzoeker en luidt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw. die verklaart te heten,

naam : G.

voornaam : A. G. H.

geboortedatum : 05.03.1961

geboorteplaats : B.

nationaliteit : Irak

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 05/12/2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° en op 08/11/2019 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2. §1, 1°, van de wet van 15 december 1980.(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980§

De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°, inderdaad, aangezien betrokkene al op 21/09/2015;28/05/2018; internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CG VS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevelgegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.

(…)”

De tweede bestreden beslissing is genomen in hoofde van tweede verzoekster en luidt:

“(...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : A.

voornaam : M. M. S. + 2 kinderen: G., H. A. G. (...); G., G. A. G. (...)

geboortedatum : 29.01.1974

geboorteplaats : B.

nationaliteit : Irak

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, 3tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 05/12/2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° en op 08/11/2019 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°, inderdaad, aangezien betrokkene al op 21/09/2015; 28/05/2018; internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CG VS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

*In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.
(...)”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel tegen beide bestreden beslissingen de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel licht toe wat volgt:

“Schending van :

de artikelen 3 en 8 van het EVRM en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Doordat verwerende partij er in de betreden beslissingen zonder meer van uit lijkt te gaan dat verzoekers zonder enig gevaar en risico voor hun fysieke en psychische integriteit terug naar Irak, meer bepaald, Bagdad kunnen terugkeren;

Terwijl dat verzoekers menen dat het heden voor hen en hun familie heel moeilijk is terug te keren naar Irak zonder dat zij daarbij hun fysieke en psychische integriteit in gevaar dreigen te brengen;

Dat verzoekers volharden in de motieven die zij inriepen tijdens hun eerste en tweede asielvragen ;

Dat verzoekers het van belang achten dat recente informatieve rapporten en inlichtingen worden aangewend om te kunnen bepalen of al dan kan worden overgegaan tot de uitvoering aan de bestreden beslissingen;

Dat verzoekers van mening zijn dat de recente actualiteit aantoont dat de situatie in vele delen van Irak, waaronder zeker Bagdad, nog zeer volatiel en heel gevaarlijk is;

Dat verzoekers zich het recht voorbehouden om in het verdere verloop van huidige beroepsprocedure nadere informatieve rapporten en documenten aan te brengen ter ondersteuning het feit dat het heden voor hen en hun familie heel moeilijk is terug te keren naar Irak zonder dat zij daarbij hun fysieke en psychische integriteit in gevaar dreigen te brengen

Dat op grond van het voorafgaande dient te worden geoordeeld dat de bestreden beslissingen niet op afdoende wijze zijn gemotiveerd.

Zodat, artikelen 3 en 8 van het EVRM en artikel 62 van de wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werden geschonden;

Dat het middel bijgevolg in zijn geheel ernstig en gegrond voorkomt.

Dat de betreden beslissingen derhalve nietig dienen te worden verklaard."

2.2. De in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Dit artikel verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Beide bestreden beslissingen vermelden de juridische grondslag: artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet en de feitelijke grondslag: verzoekers verblijven "in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum."

De bestreden beslissingen stellen dat het laatst ingediend verzoek om internationale bescherming werd afgewezen door de commissaris-generaal bij beslissing van 5 december 2018 door de bewoordingen:

"Op 05/12/2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° en op 08/11/2019 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980"

Verzoekers maken niet aannemelijk op welke wijze artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden is. In de mate zij voorhouden dat de motiveringsplicht is geschonden bij gebreke aan motieven omtrent de artikelen 3 en 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat deze artikelen geen verplichting tot motivering opleggen, maar enkel een onderzoeksplicht.

2.3. Verzoekers voeren de schending aan van artikel 3 van het EVRM en houden voor dat de fysieke en psychische integriteit van de hele familie in gevaar komt bij terugkeer naar Irak. Zij verwijten de

verwerende partij geen recente informatieve rapporten en inlichtingen te hebben nagegaan of er uitvoering kan gegeven worden aan de bestreden beslissingen. Bagdad, waar verzoekers vandaan komen, is nog zeer volatiel en gevaarlijk.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het betoog van de verzoekers waarbij zij een vermeende schending aanvoeren van artikel 3 van het EVRM kan niet gevolgd worden nu zij moeten doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een loutere verwijzing naar een situatie in een bepaald land volstaat evenmin. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekers slechts een zeer vage algemene stelling weergeven over de wijze waarop artikel 3 van het EVRM geschonden is. Louter beweren dat een terugkeer naar het herkomstland een gevaar is voor de fysieke en psychische integriteit volstaat niet. Evenmin volstaat het dat de raadsman van verzoekers ter terechtzitting louter verwijst naar de *“corona-crisis”*.

Bovendien verwijzen verzoekers louter naar *“motieven die zij inriepen tijdens hun eerste en tweede asielaanvragen”*. De verzoekers gaan eraan voorbij dat, ondanks de twee verzoeken om internationale bescherming, aan hen noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend.

De Raad stelt vast dat de asielinstanties al een beoordeling van artikel 3 van het EVRM hebben doorgevoerd in het kader van de beoordeling van de asielaanvraag (thans verzoek tot internationale bescherming), meer bepaald bij het onderzoek. De verzoekers brengen ook thans geen elementen aan, ook niet in het verzoekschrift, die van aard zijn deze conclusies te vermogen te wijzigen. Er wordt aan herinnerd dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b, van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van de verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De beroepen die de verzoekers indienden bij de Raad tegen beide beslissingen van de commissaris-generaal kenden geen gunstig gevolg (zie punten 1.1. en 1.2.)

Bijgevolg maken verzoekers de schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

Tot slot merkt de Raad op dat het middel geenszins uitlegt op welke wijze artikel 8 van het EVRM geschonden is, terwijl uit het administratief dossier blijkt dat aan de onderzoeksplicht, in toepassing van dit artikel, is voldaan. De evaluatienota van 9 januari 2020 in het administratief dossier bevestigt het gevoerde onderzoek. Verzoekers geven geen enkele aanduiding ter weerlegging hiervan en leggen niet uit wat hun familielevens en/of privélevens inhoudt.

De Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal internationaalrechtelijke bepalingen, of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekers beperken zich in

het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van artikel 8 van het EVRM. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissingen. Bijgevolg is dit onderdeel onontvankelijk.

2.4. Het enig middel is in al haar onderdelen, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekers hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN